

Յ. Դարդել, որ կաթուղի եկեղեցական էր, 1377 թ. Գահիրէ քաղաքում ծանօթացաւ քերական Լեւոն Զ-ի հետ։ Դարդելը գնում էր Երուսաղէմ որպէս ուխտաւոր։ Վերադարձին մնաց Թաղաւորի մօտ որպէս խոտանվանաւոր եւ անձնական քարաուղար։ Դարդել բաւական ծառայութիւններ արաւ Լեւոնին, եւ ահա նա որպէս ակաճառիս վկայ՝ նկարագրել է մեր վերջին Թաղաւորի հետնքը, եւ որ գլխաւորն է Հայոց Թաղաւորութեան վախճանը։ Այս գիրքը լայն տեսաւ 1891 թ. Ս. Պետերբուրգում, հրատարակութեամբ Թիֆլիսի Հայոց Հրատարակչական ընկերութեան։

Հ. ՏԷՐ-ԱՍՏՈՒԱԾԱՏՐԵԱՆՑ

Ծ Ո Ւ Ը

Թոյլ ու կեկուղ աւազին վրայ եղերքին՝
Նուրբ ու սպիտակ փրփուր մը լող ցտնկելով՝
Ալիքները կ'երթան կուգան յամրագին,
Հոգեվարքի շնչին պէս սպառնելով։

Ծեռելի պէս նա հանդարտիկ փը ննջէ,
Լեցունի լուսնին նմայքին տակ կախարդիչ,
Եւ հովիկին՝ որ հեղազին կը շնչէ՝
Ալիքներու շշուշն հոռ հոն սփռելով։
ԱՐՏԱՒԱՋԴ

Յ Ի Ծ Ա Տ Ա Կ Ա Ր Ա Ն

ՊԱՍՍԱՃԵԱՆ ԳՐԻԳՈՐ ՊԱՏՐԻԱՐԷԻ

Առաջաք Վեր անդր բոս ժամանակի սովորութեան։ Կէտ Կէտ է՝
որ ի վաղուց ժամանակաց հետե վառն ծախուց ամենց լինէր օգնու։